ÜLESTÕUSMISAJA SEITSMES PÜHAPÄEV AD 2026
Ap 1:12–14 (1Kn 19:8–13; Jh 7:37–39)

12 Siis nad pöördusid[1] tagasi Jeruusalemma mäelt, mida kutsutakse Õlimäeks ja mis on Jeruusalemma lähedal ühe hingamispäeva teekonna kaugusel.

13 Ja kui nad linna tulid, läksid nad ülemisse tuppa, kus neil oli tavaks viibida: Peetrus ja Johannes ja Jaakobus ja Andreas ja Filippus ja Toomas, Bartolomeus ja Matteus, Jaakobus, Alfeuse poeg, ja seloot Siimon ja Juudas, Jaakobuse poeg.

14 Nemad kõik olid püsivalt ühel meelel palvetamas koos Jeesuse ema Maarja ning naistega ja Jeesuse vendadega.

> Siis nad pöördusid tagasi Jeruusalemma Õlimäeks hüütava mäe juurest, mis on Jeruusalemma ligi, ühe hingamispäeva tee. Ja kui nad olid sisse tulnud, läksid nad üles ülemisse tuppa, kus nad olid asumas, nii Peetrus kui Johannes ja Jaakobus ja Andreas, Filippus ja Toomas, Bartolomeus ja Matteus, Alfeuse Jaakobus ja Siimon Seloot ja Jaakobuse Juudas. Need kõik olid ühel meelel pühendunud palvele ühes naistega ja Maarja, Jeesuse emaga, ja Ta vendadega.

Sissejuhatus

Evangelist Luuka poolt oma evangeeliumi järjena kirjutatud Apostlite tegude raamat ei ole mitte niivõrd varaseim ülevaade kristliku kiriku ajaloost, kuivõrd kiriku algusaegu kirjeldav [misjoni-] teoloogiline teos, mille keskne teemapüstitus on kokku võetav Issanda poolt apostlitele öeldud sõnadega: «Te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kogu Juuda- ja Samaariamaal ning ilmamaa äärteni.» (Ap 1:8) Apostlite tegude raamat kõneleb kiriku algusest Jeruusalemmas, selle peatselt puhkenud tagakiusamisest ärgitatud levimisest Vahemere idarannikul (ja tasahilju ka Aafrikasse) ning seejärel juba teadlikust misjonist, mis saavutas oma esialgse eesmärgi kristluse jõudmisega tollase maailma pealinna Rooma.

Apostlite tegude raamatu esimese poole peategelasteks võib pidada eeskätt Peetrust, temaga koos Johannest ning vähemal määral teisi apostleid ja sõnakuulutajaid (näiteks diakoneid Stefanost ja Filippust), alates kolmeteistkümnendast peatükist aga vaieldamatult apostel Paulust, keda esimest korda mainitakse seoses Stefanose hukkamisega ning kelle pöördumise lugu on niivõrd määrava tähtsusega, et seda refereeritakse Apostlite tegude raamatus põhjalikult lausa kolmel korral.

Kiriku pärimuse järgi on nii kolmanda evangeeliumi kui Apostlite tegude raamatu autoriks arst Luukas, kes oli sündinud Antiookias paganlike vanemate lapsena. Kuigi vahel on arvatud, et Luukas võis juba varasemalt kuuluda Jeesuse laiemasse õpilasteringi (nn seitsmekümne hulka), on kirikuisad valdavalt veendunud, et temast

---

[1] EELK Kirikukäsiraamatu Lugemiste raamatus algab lugemine sõnadega: «Siis pöördusid jüngrid…»

sai kristlane Pauluse kuulutustöö tulemusena, kelle saatjaks Luukas tema teisel ja kolmandal misjonireisil oli ning kelle juurde ta jäi ka tema vangipõlve päevil. Kuna Apostlite tegude raamat lõpeb kirjeldusega Pauluse jõudmisest Rooma, kus apostel viibis [vähemalt] kaks aastat enne oma märtrisurma aastal 64, võib see varasemailt olla kirjutatud kas kuuekümnendate aastate keskpaiku või teisel poolel.[2]

Nagu Luuka evangeelium, nii algab ka Apostlite tegude raamat sissejuhatusega, milles raamatu esmase adressaadina märgitakse kedagi Teofilost[3]: «Esimese raamatu, Teofilos, ma kirjutasin kõigest sellest, mida Jeesus algusest peale tegi ja õpetas kuni selle päevani, mil Ta võeti üles taevasse pärast seda, kui Ta apostlitele, keda Ta oli valinud Püha Vaimu kaudu, oli andnud korraldusi. Neile Ta oli pärast oma kannatamist näidanud ennast elavana, tõendades seda mitmel viisil, ilmudes neile neljakümne päeva jooksul ja kõneldes Jumala riigist.» (Ap 1:1–3)

Arvatavasti oli Teofilos ristiusust huvitunud pagan, ristimiskandidaat, kes kehastab kogu inimkonda, kellele Kristuse jüngrid on kutsutud evangeeliumi kuulutama. Taoline õpetuslik taotlus tuleb esile mitmete pikkade kõnede kaudu, mida Apostlite tegude raamat sisaldab ja mis on äärmiselt sobivaks kokkuvõtlikuks materjaliks kristliku usu põhisisu tundma õppimisel, seda nii juutidele, kelle ajalooga ja pühade kirjadega kuulutus Jeesusest kui tõotatud Messiast seotakse, kui ka paganatele, kellele näidatakse, et nemadki on kutsutud osa saama juutidele ja juutide kaudu antud tõotustest.

Luukas demonstreerib Apostlite tegude raamatus äärmise selgusega, et evangeelium Jeesusest Kristusest ei ole mõeldud mitte ainult Iisraeli rahvale, vaid kõigile inimestele, kusjuures selle esimeseks kuulutajaks pole mitte «paganate apostel» Paulus, vaid «ümberlõigatute apostel» Peetrus: «Kui nüüd Jumal on andnud neile samasuguse anni kui meilegi, kes me usume Issandasse Jeesusesse Kristusesse, kes olen siis mina, et ma oleksin võinud Jumalat keelata… Mehed-vennad, te teate, et Jumal juba ammusest ajast on valinud teie seast minu, et minu suu läbi paganad kuuleksid evangeeliumi sõna ja saaksid usklikuks. Ja südametundja Jumal on nende eest tunnistanud, andes neile Püha Vaimu nagu meilegi, ja ei ole teinud mingit vahet meie ja nende vahel, olles usu läbi puhastanud nende südamed… Ent meie usume end päästetud olevat Issanda Jeesuse armu läbi samal kombel nagu nemadki.» (Ap 11:17; 15:7–9.11)

Apostlite tegude raamat on kõrgetasemeline kirjandusteos, algusest lõpuni suurepäraselt komponeeritud, ja isegi selle ootamatult järsuna tunduda võiv lõpp ei ole kindlasti juhuslik, vaid teadlikult avatuks jäetud uks tulevikku: «Aga Paulus jäi kaheks

---

[2] Nn ajaloolis-kriitilise koolkonna esindajad on kindlad, et Apostlite tegude raamat on kirjutatud pärast aastat 90 ning et selle nende väitel tundmatuks autoriks ei saa mingil juhul olla arst Luukas. Seevastu tunnustatud Uue Testamendi teadlane Klaus Berger paigutas Apostlite tegude raamatu kirjutamisaja vahemikku 65–71.

[3] Nimi Θεόφιλος – «Jumala sõber» – võib olla ka kõigi lugejate tähistamiseks mõeldud pöördumine.

täisaastaks oma üürielamusse ja võttis vastu kõiki, kes tema juurde tulid, kuulutades Jumala riiki ja õpetades tõde Issandast Jeesusest Kristusest täiesti avalikult ja ilma takistamata.» (Ap 28:30j) Sealtpeale on juba iga järgneva kristlaste põlvkonna kutsumus ja ülesanne Apostlite tegude raamatut edasi kirjutada.

Keelelisi märkuseid

Jeruusalemma – εἰς Ἰερουσαλὴμ – nime Ἰερουσαλήμ – יְרוּשָׁלַיִם või יְרוּשָׁלַם – tõlgitakse kristlikus traditsioonis sageli kui «rahu linn».[4]

Hingamispäeva – σαββάτου – sõna σάββατον – heebrea keeles שַׁבָּת – tähendab nii «hingamispäev» kui «nädal».

Teekonna – ὁδόν – sõna ὁδός tähendab nii «tee» kui «teekond» (s.t «käidud/parajasti käidav tee»).[5]

Peetrus – ὅ…Πέτρος – nimi Πέτρος tähendab «kalju».

Johannes – nimi Ἰωάννης tuleneb heebrea nimest יוֹחָנָן või יְהוֹחָנָן ning tähendab «JHWH on armuline», «JHWH on armu andnud», «JHWH armukink».

Jaakobus – nimi Ἰάκωβος tuleneb heebrea nimest יַעֲקֹב – «kannahoidja», «petis».

Andreas – nimi Ἀνδρέας tuleneb sõnast ἀνήρ – «mees» – ja tähendab «mehine».

Filippus – nimi Φίλιππος koosneb sõnadest φίλος – «sõber», «armastaja» – ja ἵππος – «hobune», tähendades niisiis «hobusearmastaja».

Toomas – nimi Θωμᾶς tuleneb tõenäoliselt heebrea sõnast תְּאוֹמִים – «kaksikud».

Bartolomeus – nimi Βαρθολομαῖος – «Tolmai poeg» – tuleneb aramea sõnadest בַּר – «poeg» – ja תַּלְמַי – «kortsuline», «vaoline».

Matteus – nimi Μαθθαῖος on lühivorm nimest Ματταθίας «JHWH and», «JHWH kingitus», «tasu JHWH-lt».

Jaakobus, Alfeuse poeg – Ἰάκωβος Ἁλφαίου – sõnasõnalt: «Alfeuse Jaakobus» – võib-olla poeg, võib-olla vend. Nimi Ἁλφαῖος võib tuleneda heebrea sõnast חֶלֶף ning tähendada «muutlik».

---

[4] Paljude keeleteadlaste pärineb Jeruusalemma nimi küll hoopis iidselt ugariti jumaluselt Šalimilt.

[5] Vrd samast algtüvest pärineva venekeelse verbiga ходить – «käima».

Seloot Siimon – Σίμων ὁ ζηλωτὴς – nimi Σίμων tuleneb heebrea nimest שִׁמְעוֹן – «ta on kuulnud». Sõna ζηλωτής tuleneb verbist ζηλόω – «vihast/ärritusest/kiivusest/innust põlema». Tegemist võib olla kas Siimona temperamenti iseloomustava hüüdnimega või meenutusega tema varasemast kuulumisest selootide usulis-poliitilisse rühmitusse.

Juudas, Jaakobuse poeg – Ἰούδας Ἰακώβου – sõnasõnalt: «Jaakobuse Juudas» – taas võib-olla poeg, võib-olla vend. Nimi Ἰούδας tuleneb heebrea nimest יְהוּדָה – «ülistatu», «kiidetu».

Palvetamas – τῇ προσευχῇ – sõna προσευχή – «palve» – tuleneb verbist προσεύχομαι – «palvetama» –, mis koosneb eessõnast πρός – «[kellegi/millegi] poole» – ja verbist εὔχομαι – «paluma», «soovima» – ning mille kaastähenduseks on kellelegi palves suunatud olemine või palves kellegi poole hüüdmine.[6]

Maarja – Μαριὰμ – nime Μαρία või Μαριάμ, heebrea keeles מִרְיָם – Mirjam – võimalik tähendus on «mässuline», aga võib olla ka «kibe», «mõru».

Jeesuse – τοῦ Ἰησοῦ – nimi Ἰησοῦς tuleneb heebrea nimest יְהוֹשׁוּעַ ja tähendab «JHWH on pääste», «JHWH päästab».

Vendadega – τοῖς ἀδελφοῖς – sõna ἀδελφός – «vend» – koosneb eitavast eesliitest α ja sõnast δελφύς – «[ema-] üsa» –, tähistades nõnda eeskätt neid, kes on sama ema lapsed, laiemalt aga ka teisi lähedasi inimesi, iseäranis perekonnaliikmeid (näiteks nõbusid).

Sisuline analüüs

Apostlite tegude raamatu esimene peatükk kirjeldab Jeesuse taevasseminemist ning selle ja Püha Vaimu valamise vahele jäävat aega. Enne taevasseminemist andis Jeesus jüngritele käsu jääda Jeruusalemma, kuni nad saavad Püha Vaimu anni, mille väes nad peavad olema Jeesuse «tunnistajad Jeruusalemmas ja kogu Juuda- ja Samaariamaal ning ilmamaa äärteni» (Ap 1:8).

Kuigi Jeesus oli taevasseminemist, Isa juurde naasmist, iseäranis oma lahkumiskõnes viimsel õhtusöömaajal ette kuulutanud, oli see jüngrite jaoks ikkagi mõnevõrra ootamatu või seletamatu, tekitades neis küsimuse, mis nüüd edasi saab – ning millal nende Issand tagasi tuleb ja Iisraeli kuningriigi taastab. Nad jäid taevasse põrnitsema[7], nii et oli vaja ingleid, kes nad nende tardumusest äratasid ja nende usku kinnitasid: «Galilea mehed, mis te seisate siin ja vaatate üles taevasse? See Jeesus, kes teilt võeti üles taevasse, tuleb samal kombel, nagu te nägite teda taevasse minevat.» (Ap 1:11)

---

[6] Tegemist ei ole mitte niivõrd millegi (isiklikult) endale palumisega, kuivõrd pigem jumalateenistusliku palveaktiga.

[7] «Kui nad taevasse vaatasid tema minekut…» (Ap 1:10) – originaalis kasutatakse siin sõna ἀτενίζω, tähendab «põrnitsema», «üksisilmi vahtima», «jõllitama» (vanemad tõlked lisavad sõna «üksisilmi»).

Selle julgustuse peale pöördusid jüngrid tagasi Jeruusalemma. Teekond ei olnud pikk, vaid ühe hingamispäeva teekonna pikkune, umbes kaks tuhat küünart ehk üheksasada meetrit. See tähendab, et jüngrite asupaik, too «ülemine tuba», mis võib-olla kattub viimase õhtusöömaaja toimumispaigaga, asus seespool linnamüüre[8], Jeruusalemma idaosas.

Apostlite nimede loetelu (viimane Uues Testamendis) kattub Luuka evangeeliumi omaga (Lk 6:14-16) – selle erinevusega, et Peetruse puhul ei kasutata nime Siimon ning Andreas ja Johannes on kohad vahetanud: Johannes on tõusnud teiseks ja Andreas on Jaakobuse järel neljas – ning muidugi ei leia me loetelust enam Juudas Iskarioti nime.

See, et Johannest nimetatakse kohe pärast Peetrust, ei ole juhuslik. Nii Johannese evangeeliumi ülestõusmispäeva kirjelduses kui Apostlite tegude raamatus on selgelt näha, et Peetrus ja Johannes seisavad teistest apostlitest eespool ning esindavad neid. Apostlite tegude raamatu kolmandas peatükis on Peetrus ja Johannes need, kes teevad terveks pühakoja Ilusa värava ees kerjanud jalutu, ning nad on ka need, kes esimestena kinni võetakse, vangi heidetakse ja Suurkohtu ette tiritakse. Apostlite tegude raamatu kaheksandas peatükis läkitatakse Peetrus ja Johannes Samaariasse seal usule tulnute eest palvetama, et nad saaksid Püha Vaimu – pärast seda Johannesest rohkem ei räägita.

Teistest apostlitest kõneleb Apostlite tegude raamat märksa vähem. Johannese venna Jaakobuse laskis Heroodes Agrippa mõõgaga tappa (Ap 12:2), teist Jaakobust nimetatakse kolmel korral (Ap 12:17; 15:13; 21:18) viisil, mis näitab, et temast sai Jeruusalemma koguduse juht, ülejäänud jüngreid aga ei mainita Apostlite tegude raamatus rohkem kordagi.[9]

> See ei tähenda, nagu poleks teistel apostlitel olnud mingit rolli evangeeliumi kuulutamisel ja mitte ainult Jeruusalemma koguduse, vaid terve kiriku juhtimisel – kahtlemata neil oli, see tuleb esile näiteks Jeruusalemma kontsiilil koostatud kirjast Väike-Aasia kristlastele:
>
> «Apostlid ja vanemad, teie vennad, tervitavad vendi paganate seast, kes elavad Antiookias ja Süüria- ja Kiliikiamaal! Et me oleme kuulnud, et mõned, kes meie seast on välja läinud, kuigi meie neid ei ole volitanud, on oma kõnedega teid rahutuks teinud ja teie hinged kitsikusse viinud, siis oleme meie üksmeelselt arvanud heaks valida mehi ja saata need teie juurde koos meie armsate Barnabase ja Paulusega, meestega, kes on pannud oma elu kaalule meie Issanda Jeesuse Kristuse nime pärast. Nii me siis läkitasime Juuda ja Siilase, et need teile ka suusõnal teataksid sedasama. Sest Püha Vaim ja meie oleme arvanud heaks, et teie peale ei tohi panna ühtegi muud koormat kui need hädavajalikud – hoiduda ebajumalate ohvriliha ja vere ja lämbunu söömisest ning pilastusest. Teete hästi, kui te neist hoidute! Jääge terveks!» (Ap 15:23–29)

---

[8] καὶ ὅτε εἰσῆλθον – «Ja kui nad olid sisse tulnud…» (Ap 1:13)

[9] See Filippus, kellest on põhjalikult juttu Apostlite tegude raamatu kaheksandas peatükis, ei olnud mitte apostel, vaid üks Jeruusalemma koguduse seitsmest diakonist.

Apostlite kindel veendumus oli, et nende kutsumuseks on Jumala sõna kuulutamine ja palve. Väga selgelt väljendavad seda sõnad, mis «need kaksteist» ütlesid mõni aeg hiljem, kui koguduse kasvades tekkis vajadus seada ametisse abilised ehk diakonid: «Vennad, vaadake endi seast seitse meest, kellel on hea maine ja kes on täis Vaimu ja tarkust, et me võiksime nemad seada sellesse ametisse. Meie ise aga tahame pühenduda palvetamisele ja sõna teenimisele.» (Ap 6:3j) Enne Püha Vaimu väljavalamist oli selle kutsumuse tähtsamaks osaks palve: «Nemad kõik olid püsivalt ühel meelel palvetamas.» (Ap 1:14)

Sõna, mida siin palvetamise kohta tarvitatakse (vt vastavat keelelist märkust), ei tähista mitte niivõrd isiklikku, kuivõrd ühist ja jumalateenistuslikku palvet. Pärast Püha Vaimu väljavalamist öeldakse, et apostlid – ja küllap paljud teisedki, kes apostlite kuulutuse peale usule tulid – «viibisid päevast päeva ühel meelel pühakojas» (Ap 2:46) ning osalesid ka templipalvustel (Ap 3:1). Kas nad tegid seda ka enne Nelipüha, meile ei öelda, ja pigem võibki arvata, et nad püsisid sealsamas «ülemises toas», kus nad olid ka siis, kui Jeesus täitis oma tõotuse, et nad saavad «väe Pühalt Vaimult» (Ap 1:8) – alles pärast seda oli neil piisavalt julgust ja tarkust avalikult evangeeliumi kuulutades manitseda ja veenda, et need, kes neid kuulevad, laseksid end «päästa sellest sõgedast sugupõlvest» (Ap 2:40).

Mida apostlid ja teised, kes olid koos nendega – naised ühes Jeesuse ema ja vendadega –, konkreetelt palusid, seda võime vaid aimamisi oletada. Nagu öeldud, oli vähemalt mingil määral tegemist jumalateenistusliku palvega, s.t apostlid jätkasid maast-madalast õpitud igapäevaste palvustega. Võime olla üsna kindlad, et neile lisandus Jeesuse enda õpetatud Meie Isa palve, ning küllap oli muudki, mida nad olid õppinud Jeesusega veedetud aastate jooksul ja Tema enda palvepraktikat jälgides.

Jeesuse ema Maarja kohta me teame, et tal oli kombeks mõtiskleda Jeesuse kohta öeldud ja Tema enda kõneldud sõnade üle – küllap ta jagas oma kogemusi teistegagi. Naiste hulgas, keda küll ei nimetata nimepidi, olid kindlasti ka õed Marta ja Maarja – teame, et eriti viimasele oli sarnaselt Jeesuse emale omane kuulav, meditatiivne palve.

> On arutletud, keda selle kohas täpsemalt «naiste» all peetakse silmas – näiteks, kas tegemist oli apostlite abikaasadega või laiemalt Jeesust järginud naisterahvastega. Tõenäolisem tundub olevat viimane, kuigi see ei välista, et naiste hulgas võis olla ka apostlite abikaasasid.
>
> Samuti on tuntud huvi, kes on need Jeesuse vennad, keda siin nimetatakse. Kiriku iidne pärimus on, et Jeesus oli Maarja ainus poeg – seda kinnitab ka tõsiasi, et enne surma usaldas Jeesus Maarja oma armastatud jüngri hoolde – see oleks olnud ebakohane, kui Maarjal oleks olnud veel poegi. Sõnad «vend» ja «õde» tähistavad paljudes kultuurides mitte ainult sama ema ja isa poegi ja tütreid, vaid ka näiteks onude ja tädide lapsi ja üleüldse lähisugulasi – just nii mõistab kiriku pärimus ka siin väljendit «Tema vennad». Vahel on küll avaldatud ka arvamust, et tegemist võis olla Maarjaga abiellumise ajaks lesestunud Joosepi lastega varasemast abielust.

Apostlid teadsid, et nad peavad ootama neile antud tõotuse täitumist – Püha Vaimu väge. Küllap just see oli ka nende palve keskseks sisuks, ehkki vaevalt nad oskasid palvetada spetsiifiliselt Püha Vaimu saamise pärast, vaid pigem usaldasid ennast ja oma tuleviku Jumala kätte ning palusid, et Issand täidaks oma tõotused, millised need ka iganes oleksid. Täpselt see peaks olema iga kristliku palve keskne sisu ja hoiak: oma hinge ülendamine Jumala poole ja enda täielik, lapselik usaldamine Tema armu hoolde.

Sellisest palvest ja sellisest usaldusest kasvab välja tõeline üksmeel, kuna palujaid ühendab nii ühine palvesoov kui ka teadmine, et ollakse üheskoos ühe Isa lapsed, ning et enda sellest Jumala laste perekonnast eraldamine tähendaks ka enda lahutamist Jumalast. Kuna Jumal on igavene ega ole mitte surnute, vaid elavate Jumal, ja kõik elavad Temale (vrd Lk 20:38), siis tähendab see, et meiegi võime ja saame olla «püsivalt ühel meelel palvetamas koos Jeesuse ema Maarja ning naistega ja Jeesuse vendadega» (Ap 1:14) ning muidugi ka Tema apostlitega.

Jutluseks

Ülestõusmisaja seitsmes pühapäev kannab ladinakeelset nime *Exaudi* – «Kuule». Pühapäeva nimi pärineb missa vanakiriklikust algussalmist «Kuule, Issand, mu häält, kui ma hüüan Su poole, halleluuja. Sulle ütleb mu süda: Ma otsin Su palet. Sinu palet, Issand, ma otsin – ära peida oma palet mu eest, halleluuja, halleluuja.» (vrd Ps 27:7–9)

Pühapäeva vanakiriklikuks Evangeeliumiks (Jh 15:26–16:4) on Jeesuse tõotus jüngritele saata neile Trööstija (Lohutaja, Parakleet), Tõe Vaim, kes annab tunnistus nii Isast kui Jeesusest endast ja kinnitab Tema omasid ka siis, kui neid taga kiusatakse. Vanakiriklikuks Epistliks (1Pt 4:7–11), on apostli manitsus kõigi asjade lõpu lähedust silmas pidades olla arukad ja ustavad Jumala armu heade majapidajatena.

EELK Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi loetakse teisel lugemisaastal Vana Testamendi lugemisena (1Kn 19:8–13) prohvet Eelija kohtumisest Issandaga Jumala mäel Hoorebil. Jumal ei näidanud ennast Eelijale mitte mägesid lõhestavas ja kaljusid purustavas tormituules, maavärisemises ega leegitsevas tules, vaid vaikses ja tasases tuulesahinas. Teise lugemisaasta Evangeeliumiks (Jh 7:37–39) on Jeesuse poolt lehtmajadepühal kõneldud sõnad Pühast Vaimust kui Temasse uskujate ihust voolavast elavast veest.

Kuna teise lugemisaasta teine pühakirjalugemine kõneleb palves ühinenud apostlitest ja nende kaaslastest Jeesuse taevasseminemise ja Püha Vaimu väljavalamise vahele jääval ajal, siis võib öelda, et kõiki pühakirjalugemisi ühendab Püha Vaimu ootus – ning veidi üldisemas plaanis: Jumala tõotuste täitumise ootuses oma hinge Tema poole ülendamine ja enda Tema armu hoolde usaldamine. Et tegemist on viimase pühapäevaga enne Püha Vaimu väljavalamist tähistavat Nelipüha, siis on Pühale

Vaimule keskendumine igati mõistetav ja asjakohane, ent seejuures ei tohi unustada, et me ei saa kõneleda Püha Vaimu annist lahus Kristusest, kellest mitte ainult apostlid, vaid meie kõik oleme kutsutud andma tunnistust «ilmamaa äärteni» (Ap 1:8).

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidena:

1. Neljakümne päeva jooksul pärast ülestõusmist näitas Jeesus ennast jüngritele – õige mitmel korral, nagu võime lugeda Korintose kirja viieteistkümnenda peatüki algusest. Muidugi me ei tea lõpliku kindlusega, mida jüngrid sel imelisel ajal ootasid ja lootsid, aga me teame, et kui Jeesus viimaks nende silme ees üles taevasse läks, siis olid nad jahmunud ja isegi pisut segaduses, nii et Jumal pidi saatma inglid neid julgustama. Enne taevaminemist oli Jeesus jüngritele öelnud, et nad peavad jääma Jeruusalemma seniks, kuni saavad Püha Vaimu anni – nüüd, inglite sõna peale, pöördusid nad Õlimäelt, kust Jeesus oli taevasse läinud, Jeruusalemma tagasi ning olid päevast päeva ühel meelel palves – mitte ainult apostlid, vaid paljud teisedki, nende hulgas Jeesuse ema Maarja, samuti need, keda nimetatakse Jeesuse vendadeks – kiriku pärimuse järgi Jeesuse lähisugulased, tõenäoliselt onude-tädide lapsed. Ning naised, kes olid Jeesust järginud – küllap nende hulgas olid ka Marta ja Maarja, kelle venna Laatsaruse Jeesus oli surnuist üles äratanud.
2. Nad kõik palvetasid – tõenäoliselt sellessamas paigas, kus oli toimunud viimane õhtusöömaaeg. Mille pärast nad palvetasid? Küllap selle tõotuse täitumise pärast, mille Jeesus oli neile andnud: Püha Vaimu anni pärast. Aga küllap paljude muudegi asjade pärast, sest Jeesus oli neid õpetanud, et tõeline palve on enda lapselik usaldamine Jumala, oma taevase Isa hoolde. Päris kindlasti palvetasid nad ka nende sõnadega, mis nad olid saanud Jeesuselt endalt – Meie Isa palve sõnadega. Ja küllap nad püüdsid Jeesust ennast järele aimata – olid nad ju paar-kolm aastat päevast päeva Tema kõrval olles näinud, kuidas Ta ise palvetas. Ja Jeesuse ema – me teame, et tal oli kombeks kõik, mida Jeesuse kohta räägiti ja mida Ta ise kõneles, oma südamesse talletada ning selle üle mõtiskleda – seegi on meile kõigile suureks palve-eeskujuks.
3. Püha Luukas nimetab nimepidi kõiki apostleid peale Jeesuse reetnud Juudas Iskarioti. Mõnest nende hulgast kõneldakse Apostlite raamatus hiljemgi, aga enamusest mitte midagi. See ei tähenda, et nende palved ja tunnistus oleksid olnud vähem olulised kui näiteks Peetruse ja Johannese omad. Ei apostleid ega meid ei ole kutsutud kuulutama iseendid, vaid Kristust. Pole tähtis, kui paljud inimesed teavad meie nime, tähtis on, et meie Isa taevas teab meie nimesid, tunneb meid läbi ja läbi, armastab meid, kuuleb meie palveid ja tahab meiegi juures täita oma tõotused. Ka selle tõotuse, et Tema ise tuleb ja võtab meid Pühas Vaimus oma eluasemeks, andes meile väe Temast tunnistust anda – kuni ilmamaa äärteni. Jumal on elavate, mitte surnute Jumal, ja see tähendab, et palves oleme meiegi ühendatud nendega, keda nimetatakse tänases Apostlite tegude raamatu lugemises – ning meiegi oleme Jumala tõotuste ja Jeesuses Kristuses teostunud pääste osalised.